

Paula

El dia en què la Paula s'adona que és feliç és un diumenge de març.

Plou. Ha començat durant la nit i des de llavors no ha parat. Quan la Paula es desperta cap a quarts de nou, sent el martelleig de la pluja contra els vidres de la claraboia del dormitori. Fa mitja volta al llit i es tapa amb l'edredó fins a la barbata. Ha dormit tota la nit d'una tirada. Ni tan sols recorda haver somiat.

Té la boca seca i un lleuger mal de cap que li recorda el que va fer ahir al vespre. El Wenzel va preparar el sopar i va obrir una ampolla de vi negre francès. Després es van asseure al sofà, l'un al costat de l'altre, i van escoltar música: el *Cant de la Terra* de Mahler, l'última sonata per a piano de Beethoven, lieder de Schubert, Brahms i Mendelssohn. Buscaven diferents intèrprets a YouTube, els comparaven i s'il·lusionaven com nens cada cop que es posaven d'acord.

La Paula s'hauria pogut quedar a dormir, hauria pogut passar la nit amb ell, però li va dir que s'havia deixat el

medicament a casa. Tenia la hidrocortisona a la bossa. Però no portava raspall de dents ni netejador de cara. El Wenzel hauria considerat que eren coses supèrflues i l'hauria intentat convèncer que es quedés.

Cap a les dues de la matinada va agafar un taxi. El Wenzel es va quedar a la porta de casa fins que el cotxe va tombar a la cantonada.

Agafa l'ampolla d'aigua del costat del llit i beu. Després encén el mòbil i llegeix el seu missatge. «Bon dia, amor meu. Com sempre, el meu primer pensament ha estat per a tu.» Li escriu cada matí i cada vespre. Des de fa deu mesos, sense excepció.

A la Leni també li agrada el Wenzel, i al Wenzel la Leni.

La primera vegada que es van veure, ell li va dibuixar un retrat en només uns segons i la nena es va quedar impressionada. La semblança era increïble i la Leni en volia més per poder presumir a l'escola.

La Paula mira el rellotge. Encara falten nou hores perquè torni la Leni. Només arribar, llençarà les coses, murmurarà un «Hola» i es tancarà a l'habitació, o bé li passarà un informe del cap de setmana sense agafar aire, li ensenyarà fotos de la seva germanastra i elogiarà amb entusiasme les habilitats culinàries de la Filippa.

Mentre la Paula contesta el missatge de bon dia del Wenzel, l'envaeix una onada d'enyorança.

A primera hora del matí és quan el desitja amb més intensitat. Mentre prepara el cafè a la cuina, li escriu un missatge que no pot ser més clar.

Des que està amb el Wenzel, troba a faltar menys la Leni els caps de setmana. I què pot fer, si no? La Leni ja no és una nena. Al matí practica davant del mirall diferents maneres de somriure, es fa forats als pantalons, porta samarretes que li llisquen espatlles avall com per casualitat, fa servir brillant de llavis i envia missatges enigmàtics al xat de la classe 7b, que bàsicament consisteixen en emoticones i abreviacions. De vegades xerra pels descosits i, de cop i volta, se submergeix en un silenci agressiu. S'espavila tota sola quan té malsons a la nit i fa temps que la Paula no l'ha vist despullada. Ni tan sols aquell matí en què la Leni li va preguntar si era possible que als tretze anys es tinguessin els pits caiguts. Li va dir que s'havia mirat els pits i s'havia adonat que tenien «aquesta» forma. I llavors, amb la mà dreta, va traçar a l'aire una forma ridículament exagerada mentre es premia el tors amb el braç esquerre. I, abans que la Paula tingués temps de contestar, la Leni li va tirar per la cara que només li havia deixat en herència el pitjor que tenia: les pigues i la pell clara, els cabells rojos, els genolls ossuts, la miopia i que fos tan negada en les assignatures de física i química.

L'herència depèn de l'atzar i no es tria, va observar la Paula i va voler acariciar els cabells a la seva filla. Però la Leni es va apartar, va sortir corrent i va donar un cop de porta. Al cap de poc, va tornar i es va llançar als braços de la Paula, com si necessités una bona dosi d'afecte matern abans de passar al proper esglaó de la distància.

Segueix plovent. La Paula esprem les taronges i escuma la llet per al cafè. Sobre la taula hi ha un ram de tulipes.

Fa només un any, li hauria provocat pànic que encara quedessin tantes hores perquè s'acabés el dia. S'hauria posat a netejar la casa o a fer rentadores, hauria anat a córrer o

al cine, o hauria trucat a la Judith per anar plegades a veure el seu cavall. Tant era el que fes; la qüestió era fer alguna cosa. Perquè, si no es mantenia ocupada, els fantasmes no la deixaven en pau.

Després de separar-se del Ludger, es preguntava sovint quin havia estat el principi de la fi. Quan s'havien descontrolat les coses?

La mort de la Johanna havia estat un trencament decisiu. Però, amb el temps, va fixar la data del fracàs del seu matrimoni en altres esdeveniments anteriors i va anar tirant enrere, cada cop més enrere, fins que ja no hi va haver «més enrere».

Tot va començar amb una festa.

La Paula i la Judith van passar per casualitat per davant de la botiga ecològica del barri de Südvorstadt just quan la inauguraven. Venien del llac, on havien passat el dia prenent el sol despullades, posant-se crema l'una a l'altra, menjant gelat i acaparant totes les mirades. Després, satisfetes amb si mateixes i amb l'admiració que despertaven, van tornar amb bici a la ciutat, encara submergida en una xafogor enganxosa, creuant el bosc de ribera i passant per davant del parc d'animals.

Des de lluny ja van veure els globus, els testos plens de flors i la gentada que hi havia davant de la botiga. Tenien ganes de prendre un refresc i es van aturar.

El Ludger no estava gaire lluny de la porta quan van entrar a la botiga. La Paula s'hi va fixar de seguida. Més endavant, ell li va dir que també l'havia vist de reüll i l'havia seguit amb la mirada. La Paula portava un vestit de color verd molsa sense tirants i un barret per al sol, per sota del qual li sortien els rínxols vermells.

A fora picava el sol i els carrers feien olor de fum de cotxes i flors de til·ler. Cada cop que bufava el vent, aquella barreja sufocant i embafadora inundava la botiga. El Ludger portava una camisa de lli. Tenia els cabells rossos i els ulls blaus. No era un conquistador.

Al cap de poc, van marxar de la festa. Caminaven empenyent les bicis l'un al costat de l'altre mentre xerraven.

El Ludger no parava de llançar-li mirades furtives, però de seguida apartava la vista. Cada cop que deia més d'una frase seguida, s'aturava.

Igual que la Paula, buscava l'ombra mentre caminaven.

A la riba del riu, ell li va fregar el braç com de passada.

En un banc del parc, sota la llum del capvespre, la Paula li va fer un petó.

*

Durant les primeres setmanes, es veien cada dia.

Quedaven al costat d'un roure del parc Clara. La Paula, que sempre arribava abans d'hora, el veia tombar pel camí amb la bici de carretera i el saludava des de lluny. Cada cop que es tornaven a veure, tenien una mica de vergonya, però desapareixia després del primer petó.

Després de trobar-se al costat de l'arbre, passejaven pels parcs i pels barris dels voltants. A la Paula li agradava com inclinava el cap i se li il·luminava la cara cada cop que la mirava. Li encantava la seva veu greu i la seva forma de parlar pausada. La seva vitalitat era contagiosa, i la Paula estava impressionada pels seus coneixements sobre bioconstrucció, autoabastiment, flora i fauna.

El Ludger la passava a veure sovint per la llibreria.

De vegades, li veia treure el cap quan pujava per les escales mecàniques fins a la secció de narrativa. D'altres vegades, la sorprendia mentre estava enfeïnada classificant llibres o fent comandes. Li tocava discretament la mà o el braç i ella es girava. Li provocava una secreta satisfacció que les companyes de feina veiessin que guapo que era el seu nòvio.

Les nits que passaven junts, es quedaven a casa del Ludger. Ell només va dormir una vegada al pis que la Paula compartia amb la Judith. Van sopar els tres junts: pizza i vi negre. Parlessin del que parlessin, el Ludger sempre acabava desviant el tema cap a la seva especialitat: la petjada ecològica que deixava una persona i la manera de reduir-la al mínim. Interrompia constantment la Judith per aprofundir en un tema o corregir-la quan deia alguna cosa inexacta.

Quan la Paula va veure que la seva amiga movia el peu amunt i avall i premia els llavis, va saber clarament el que pensava.

L'endemà, la Judith va entrar a la seva habitació. Amb una pila de llibres de medicina a les mans, li va dir que necessitava estar tranquil·la a casa perquè s'acostaven els exàmens finals i que seria millor que, durant un temps, el Ludger no hi tornés.

*

Es passaven la nit arrapats.

Les seves mans o els seus peus sempre es tocaven. La Paula li acariciava l'esquena mentre comptava les campanades de l'església de davant de casa i, si veia que els quedava prou temps abans de llevar-se, li ficava la mà entre les cames.

No la preocupava la manera com tenien relacions sexuals ni que el Ludger es referís a tot el que feien com «això». T'agrada «això»? Vols «això»? Tampoc no la va sorprendre que ell s'apartés la primera vegada que li va recórrer amb la llengua les parts íntimes del cos. Al final la va deixar fer. Es va quedar ajagut, completament immòbil, tapant-se la cara amb els braços.

Després del sexe, es feien confidències.

El Ludger li va parlar de la mort dels seus pares. Mentre li explicava que estaven aturats al final d'una cua de cotxes quan un camió se'ls va llançar a sobre, se li va trencar la veu. L'anaven a veure a ell. Feia pocs dies que s'havia llicenciat en Arquitectura.

La Paula li va fer petons a les espatlles i al coll i ell li va recolzar el cap al pit.

Al cap d'uns mesos d'haver-se conegut, el Ludger li va demanar que passés pel seu despatx. Semblava excitat, però no li va voler dir per què. Quan la Paula es va presentar a les oficines de *Brinkmann & Krohn*, els germans Brinkmann es van girar alhora amb les seves cadires i van somriure per sota el nas. El Ludger va acotar el cap, va agafar la Paula de la mà i la va conduir a la sala de reunions.

Sobre la taula hi havia el plànol d'un pis. Era un loft amb parets de quatre metres d'altura i una superfície de tres-cents metres quadrats. Sense aturar-se a agafar aire, li va explicar on posarien les tarimes per distribuir l'espai, on hi havia les escales que conduïen a una galeria oberta i per què es podia viure perfectament en un pis sense habitacions i fins i tot sense envans. Finalment, deixant-se endur per l'entusiasme, va anunciar, com qui no vol la cosa:

—Aquí és on viurem.

La Paula no va dir res. Li van fer falta uns moments per entendre a què es referia.

Li va venir al cap que el Ludger comentava sovint que l'església de davant de casa seva el deprimia. No volia viure enfront d'un recordatori constant dels monuments de veneració que «els seguidors de Crist», com ell els anomenava, havien erigit al seu déu.

–Què et sembla? –li va preguntar–. Estàs contenta?

L'endemà, van agafar les bicis i van anar a veure el pis. Es van trobar al costat del roure del parc. Abridats amb gorros, bufandes i guants, van pedalejar fins a un d'aquells barris on la Paula rarament posava un peu, però al qual el Ludger augurava un ascens fulgurant. El loft estava en un carrer empedrat flanquejat d'arbres, tenia vistes al canal i era gran com el vestíbul d'una estació. Al voltant no hi havia cap església; de fet, no hi havia pràcticament res. En veure els murs de paret vista i el fred que hi feia a dins, el primer impuls de la Paula va ser fugir d'allà tan de pressa com pogués.

El Ludger va estendre el plànol a terra. Va mesurar l'espai a passes, va examinar els murs i les finestres i es va posar a prendre notes. La Paula ja s'imaginava els mòduls de la cuina sobre la tarima de fusta i el tacte del parquet sota els peus. Va pujar les escales fins a l'espai que serviria de dormitori, es va recolzar a la barana de la galeria i va contemplar el pis.

*

Li va costar acomiadar-se de la Judith.

Feia més de cinc anys que vivien juntes. No hi havia ningú amb qui tingués una relació tan estreta. Quan eren

nadons, les seves mares les treien a passejar juntes en cotxets gairebé idèntics. Havien anat a la mateixa guarderia, al mateix parvulari i a la mateixa escola. Havien fet la confirmació juntes, els havia vingut la regla el mateix mes del mateix any i les dues havien marxat de Naumburg als divuit. La Judith se n'havia anat a Leipzig a fer la carrera de Medicina i la Paula, a Regensburg a fer un cicle formatiu per treballar de llibretera.

Mentre la Paula empaquetava les coses, la Judith, en comptes d'ajudar-la, es quedava palplantada al mig del pas. Escoltava en silenci els elogis que feia tothom sobre el nou pis i es va acomiadar de la Paula sense ni tan sols esperar que haguessin carregat l'última caixa al camió de mudances.

*

Durant els primers mesos que van viure junts, el Ludger tenia un únic tema de conversa: un projecte de rehabilitació al centre de la ciutat. Es tractava d'una casa del segle XVII. Tot i que l'havien restaurat, continuava tenint problemes d'humitat i floridures. Els arquitectes que havien rebut l'encàrrec en un principi s'havien quedat sense el projecte. El seu nou pressupost superava de llarg les previsions inicials i el Ludger va aprofitar aquella oportunitat. Va presentar una proposta amb qui ningú podia competir. Els costos eren tan baixos que semblaven sospitosos, i la solució semblava massa bona per ser certa.

L'inventor del mètode, el restaurador Henning Großes Schmidt, havia provat amb èxit el sistema de *temperament*, que es regia pel principi de distribució de la calor, en nombrosos palaus i museus. El Ludger havia estat alumne seu. Havia assistit a múltiples seminaris impartits per Großes Schmidt.

En comptes dels radiadors habituals, s'instal·laven tubs radiants sota l'arrebossat de les parets exteriors, i l'escalfor

uniforme que arribava fins a tots els racons acabava amb el problema de la humitat i les floridures. Les condicions climàtiques de l'habitatge milloraven, la qualitat de l'aire augmentava i el consum d'energia i les despeses de manteniment es reduïen al mínim.

Fins i tot mentre sopaven, desplegava plànols i explicava a la Paula a quina profunditat s'instal·laven els tubs sota l'arrebossat de les parets, de quin material estaven fets i en quins edificis s'havia utilitzat aquell mètode amb èxit. Pronunciava la paraula *temperament* gairebé amb veneració, i ni una sola vegada va mostrar el mateix entusiasme per la planificació de la boda que celebrarien al cap de poc.

El Ludger es va negar a casar-se per l'església i la Paula s'hi va avenir. Li va semblar correcte cedir per poder arribar a un acord. La majoria dels convidats vindrien de part de la núvia. El Ludger va invitar els germans Brinkmann i les seves dones i el grup d'amics que l'havia ajudat amb el trasllat. De la seva família, no hi va anar ningú. Els seus contactes es limitaven a companys de feina, clients i treballadors de la construcció.

Va ser la Paula qui es va encarregar de la planificació del menú, la selecció de les begudes, el disseny de les invitacions i la decoració del pis. El Ludger només va voler participar en la tria de la música.

Es van passar mitja nit seleccionant cançons. El Ludger fumava mentre escoltava els discos de jazz per escollir les millors peces i, de tant en tant, es posava a taral·lejar fluixet per acompanyar alguna melodia. Quan la Paula, després de la segona copa de vi, es va posar a ballar de forma espontània, ell se la va quedar mirant, avergonyit. A aquelles alçades, la Paula ja hi estava acostumada.

Es va quedar assegut, amb el cap cot, les espatlles arronsades i l'ampolla de cervesa enganxada als llavis, seguint-la amb la mirada.

Quan la Paula es va deixar caure a la seva falda, ell va deixar la cervesa, la va abraçar per la cintura i li va fer un petó. Al cap d'un moment, la va apartar i es va aixecar. El cos se li va tensar, va començar a mirar al voltant i va anunciar, entusiasmat, que el sistema de temperament també era la millor solució per a aquell pis.

Ningú era com algú altre volia que fos.

La Paula esperava que el temps omplís els buits que hi havia entre el desig i la realitat.

Encara porta la camisa de dormir quan surt al balcó després d'esmorzar i mira el jardí de sota. És el cinquè pis on viu la Paula en aquesta ciutat; per fi se sent a gust.

Les flors de safrà i els lliris de neu floreixen al jardí comunitari, envoltat de murs de pedra alts que el separen dels jardins veïns. A sota de la Paula i la Leni viu una família amb dos nens i, a l'entresol, un matrimoni gran. En general, conviuen en harmonia. Només el jardí és motiu de conflictes ocasionals. El desig d'ordre del matrimoni gran xoca amb les iniciatives jardineres, improvisades i rarament coronades amb èxit, de la família del primer pis. A banda d'això, es respecten els uns als altres i, un cop l'any, celebren una festa d'estiu.

La Paula va lentament d'una punta a l'altra del balcó, que s'estén al llarg de les tres habitacions i té accés a totes. La pluja va amainant de mica en mica, i el Wenzel segueix

sense contestar-li. Potser és a l'estudi treballant, potser encara no ha llegit el missatge, potser està de camí cap a casa seva. No té cap dubte que vindrà.

Recorre la barana de fusta amb els dits, prenent consciència del moviment dels braços i de les mans i, tot seguit, de la respiració. S'ha d'esforçar a sentir el seu cos, que no reacciona al dolor, a la falta de mobilitat ni a la fatiga extrema. Fa temps que ha deixat de veure evidents les aparents evidències.

Mentre va estar casada amb el Ludger, tenia la mirada posada en un futur borrós i, després de la mort de la Johanna, en un passat d'una nitidesa absoluta. Ara viu en el present: sent el timbre i corre cap a la porta.

El Wenzel apareix amb un ram de flors robades. Les troba al camí que creua el bosc de Rosental i després la Paula les reparteix pel pis en gerros diminuts.

Com que ja es comença a quedar calb, porta els cabells rapats. El Wenzel és el primer home que no intenta instruir-la. El primer que, de tant en tant, es preocupa únicament de satisfer els seus desitjos sexuals. El primer que no presenta als seus pares.

L'agafa de la mà i el porta cap al dormitori.

Ell la despulla lentament, li ordena que s'estiri boca avall, li recorre el cos amb la punta dels dits des del clatell fins a les cuixes i li separa les cames. Per un moment, la Paula recorda el que porta tancat a dins. I llavors li parla dels homes amb qui ha estat. Li explica fins on ha arribat, les coses que els ha permès només per poder sentir una altra mena de dolor. Un dolor que aconseguís imposar-se al dol que la devastava com un dimoni desencadenat. Amb llàgrimes als ulls, li confessa de què s'avergonyeix, les coses que li van agradar encara que se n'avergonyeixi i com la submissió li permetia oblidar durant unes hores la mort de la seva filla.

Quan acaba de parlar, ell li fa un petó i segueix amb els llavis el camí que abans han traçat els dits.

El matí de la boda, els va despertar un soroll. A la nit s'havien deixat una finestra oberta. Un ocell s'havia esmunyit a dins del pis. Mort de por, aletejava entre les làmpares i els mobles. Xocava contra els vidres i queia a terra, tornava a agafar embranzida i intentava de nou trobar una sortida, sense èxit.

La Paula es va aixecar del llit d'un bot. Va obrir totes les finestres. El cor li anava a cent per hora. S'estremia cada cop que l'ocell xocava contra algun objecte. El Ludger la va ajudar. Tots dos es van posar a empaitar-lo per l'espai enorme, intentant fer-lo fora. Però va ser inútil. No trobava la sortida. Encara era d'hora; el dia tot just començava a despuntar amb una llum rosada. L'ocell es va quedar immòbil a terra i van decidir esperar.

Van tornar al llit i el Ludger se li va arrapar. Li va passar un braç per la cintura i li va enfonsar el cap als cabells. Li va acariciar la panxa amb les puntes dels dits. Però, just quan un tremolor començava a recórrer el cos de la Paula, ell es va aturar. Al cap de poc, es va tornar a adormir.

La Paula sentia els aletejos i els crits breus i estridents de l'ocell mentre movia els dits entre les seves cames obertes. Amb molt de compte, s'havia esmunyit dels braços del Ludger. Es va posar boca avall i va prémer la cara contra el coixí.

Al cap d'una estona, es va despertar sobresaltada pel soroll del despertador. Es va aixecar de seguida i va buscar l'ocell per tot el pis. Havia desaparegut.

*